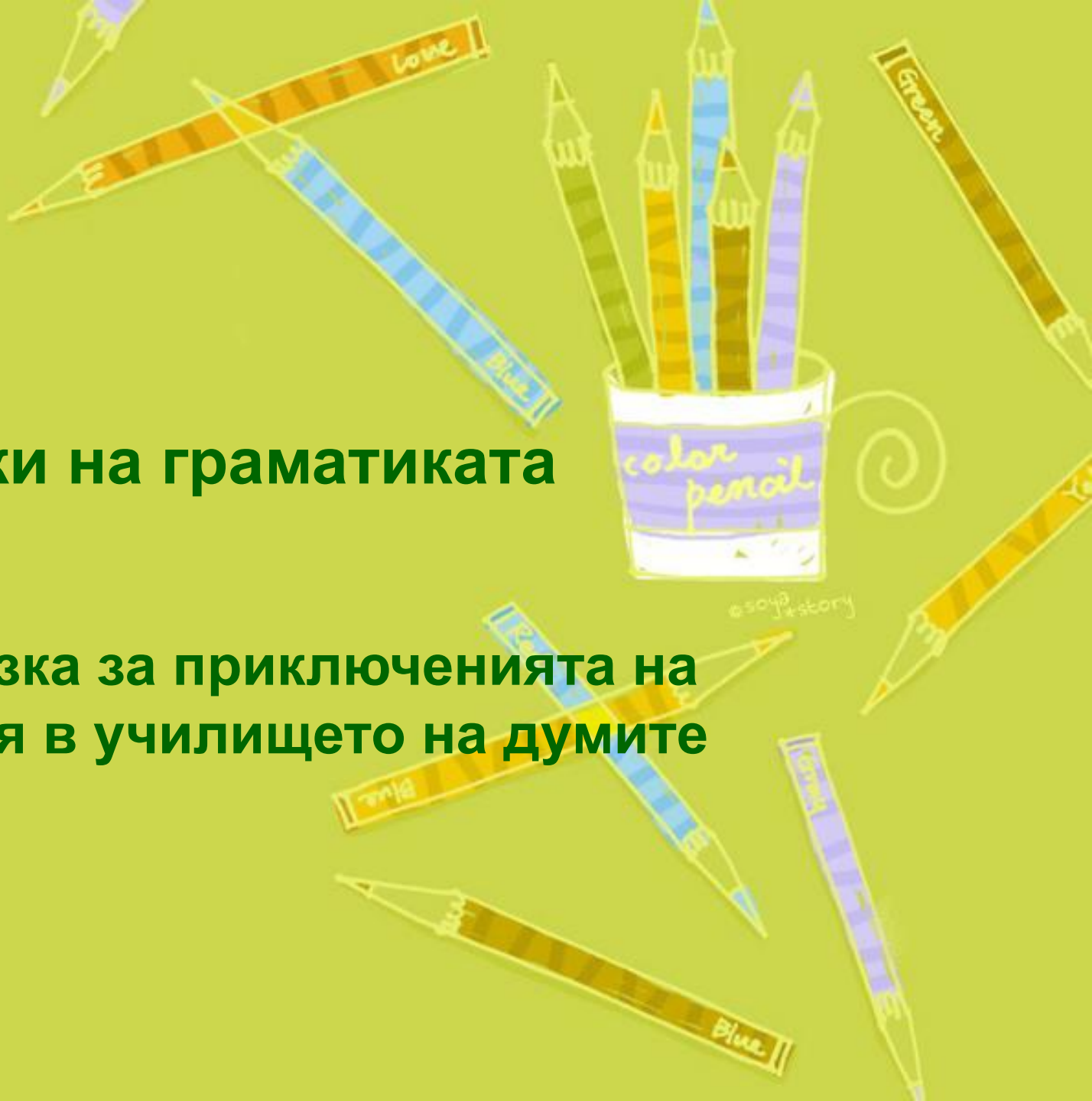
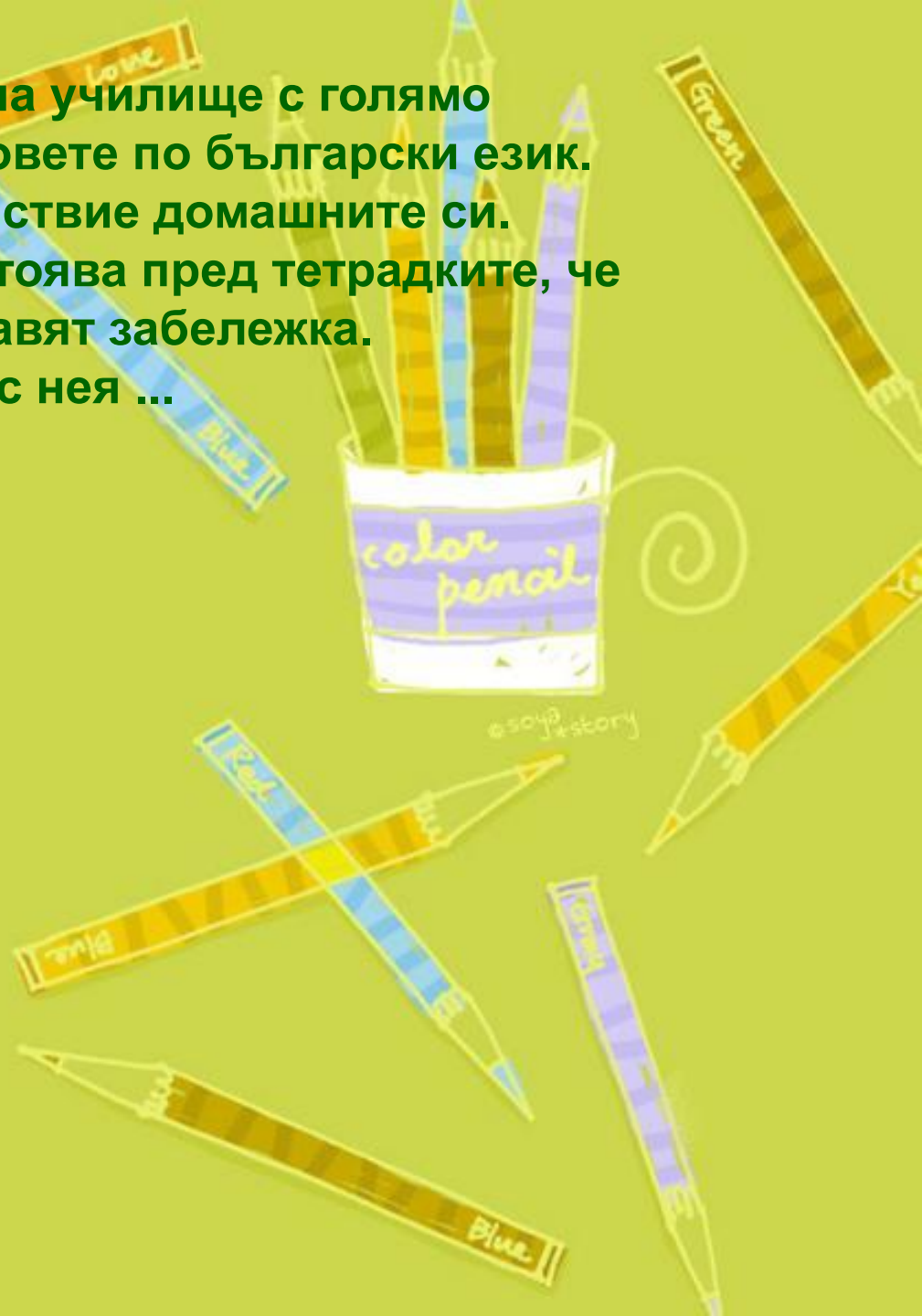

Приказки на граматиката

Приказка за приключенията на
Силвия в училището на думите

Десетгодишната Силвия ходи на училище с голямо желание. Най-много обича часовете по български език. Затова и винаги пише с удоволствие домашните си. Понякога толкова дълго се застоява пред тетрадките, че родителите ѝ започват да ѝ правят забележка. Ето какво се случи една вечер с нея ...

Силвия сънува чуден сън...

Отива на училище, но ... Това не е нейното училище... На вратите на класните стаи не пише IV”а”, IV”б”, IV “в” , а табелки с надписи: “Клас на глаголите”, “Клас на прилагателните имена”, “Клас на числителните имена”.

Попаднала съм в
училището на думите...

“Клас на прилагателните имена”

Силвия любопитно надникна в класа на прилагателните имена и видя, че две от тях се карат. Едното беше Силен, а другото Мъничък.

Не ме бутай, че знаеш ли колко съм силен? Не стига, че си умалително, ами и се вреш навсякъде.

Какво ще ми се извиняваш? Като си сложа частицата за превъзходна степен, ще стана Най-Силен! А ти? Ха-ха-ха. Ти ще станеш Най-Мъничък!

Извинявай!

Би първият звънец и Силвия забърза по коридора...

На следващата врата пишеше: "Клас на съществителните имена". Силвия спря до вратата и се заслуша.

Познай какво срещнах! Едно местоимение. И то взе да ми се хвали колко важно място заемало в езика.

А ти не му ли отговори, че ако ние не съществуваме то няма да има кого да замести?

А аз му казах: "Аз съм Съществително! Най-същественото от всички думи. Да не говорим, че съм и Собствено!"

А то ми се репчи, че ако съм се повтаряло то ме замествало и него лесно го помнят...

В този момент видяха Силвия...

Силвия Пашова

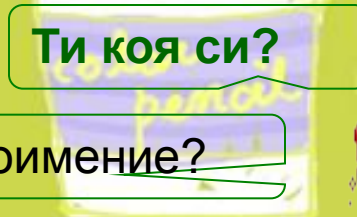

Но аз не съм
съществително име!

Ти коя си?

Да не си местоимение?

А, значи си от нашите...
Седни при нас!

И изведнъж започнаха да я канят от всички редици...

Първо от редицата на съществителните нарицателни от среден род...

Силвия се ядоса и каза, че не е от среден род, а от женски и веднага я поканиха в редицата на съществителните нарицателни от женски род.

- Не, не ... Вие не ме разбирате! Аз съм човек!

Тогава пък я поканиха в редицата на съществителните нарицателни от мъжки род, защото човек е в мъжки род...

**Силвия се притесни... Искаше да обясни на думите
коя е, затова реши да изпробва друг начин.**

-Нали знаете, че всяка дума има значение ...

И че всяко съществително име назовава ... Предмет! Ами
.... Аз съм този предмет.

Да, така е!

-Извинявай, предмете, обаче ти
каза, че си Силвия Пашова, момиче,
човек и от женски род.

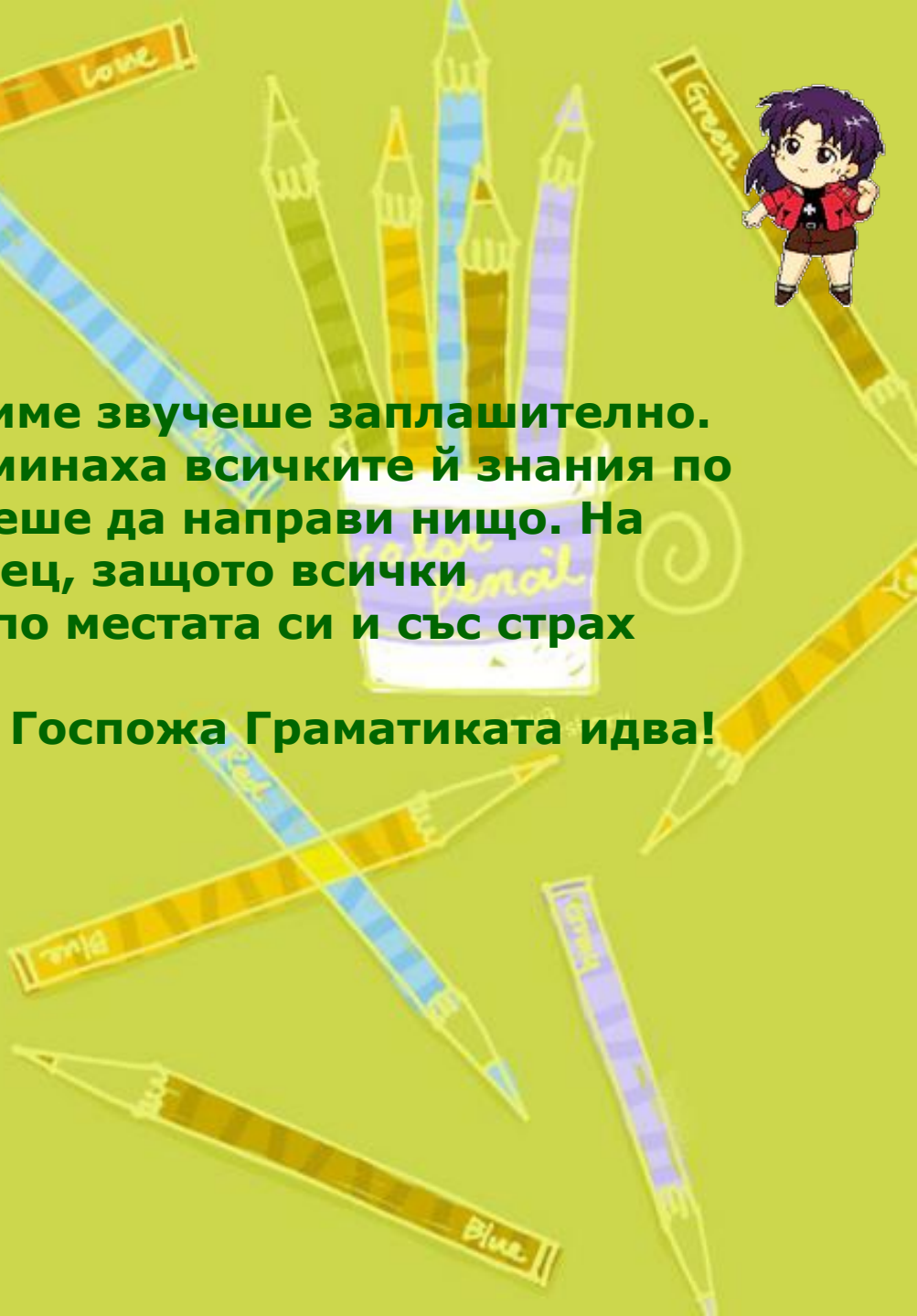
-А, не... Тук има някаква грешка.
Кое от тези неща си всъщност?
Ние обичаме точността.

Гласът на съществителното име звучеше заплашително. През главата на Силвия преминаха всичките ѝ знания по български език, но тя не смееше да направи нищо. На помощ ѝ дойде вторият звънец, защото всички съществителни се втурнаха по местата си и със страх зашептяха:

-Госпожа Граматиката идва! Госпожа Граматиката идва!

Звънецът продължаваше да звъни и Силвия се стресна. Беше 6.30. Време за ставане.

Силвия видя учебника по български език и се усмихна. Съжали, че не е останала, за да види какво правят в час и защо така се притесняват от госпожа Граматиката.

Автор на приказката Веселина Георгиева.

За вас я разказа: Йорданка Първанова